

SÁNTA MIRIÁM

Lösz II.

(Kolozsvár–Kishegyes Vol. 2.)

1. Jovica Ajdarević – *Pobednički čoček*

Az utolsó percben derül ki, hogy nem kell koronavíruseszt a szerb határon. A gépen ezernyi tab megnyitva: *hogyan utazzunk hőségben?* és *how to travel in extreme heat?* keresőmondatokkal – felkészülés A Negyven Fokra. Nem világosodom meg semmiről, eddig is tudtam, hogy tulajdonképpen el se lenne szabad indulnom. Elképesztő mentális gimnasztikát igényel A Nagy Meleg 'előre kibírása', talán még nagyobb, mint a víz cipelése, különböző fejre húzható alkalmatosságok kiválasztása (turbán legyen karika fülbevalóval, hegymászó körsál legyen az alföldön, viszketést okozó műanyag simléderes legyen, vagy a „hagyom az egészet a fenébe”-nt tekerjem a fejemre?), hidratáló és ásványanyag-pótló tabletták kipurciózása, esetleg rózsafüzér elmormolása a vonaton.

Bánati elrablásom történetének szereplői P és K, akik erőfeszítésüket, külféle állampolgárságaikat, irataikat összedobva érkeznek elém Zombolyára A Negyven Fokban. Szerintem egyikünk sem gondolta, hogy ez majd megvalósulhat. Mindannyian a magunk módján igyekszünk nem szétrobbanni: én legszívesebben mindkettőt egyszerre ölelném meg, de csak sorban tudom, bár égő és izzadságtól ragadó bőrünk most legszívesebben egy köztes, hideg vizesüveghez tapadna, nem egymáshoz. A szándék megvan. Alig várom, hogy a vonatban kavargó forró szél után hűvösebb levegőt szívjak a kocsiban, de nincs könyörület, meg kell főni: senki sem szereti a légkondit. Meg tudom érteni a káeurópai ember végzetes félelmét A Huzattól (jobb helyeken 'čurent', 'promaja') – senkinek

sem hiányzik egy jó kis szem- vagy torokgyulladás, így 'nyárvíz' idején. Nekem azonban reggel öttől, mindenféle vonatos, kinti, cukrászdás és egyéb klímák váltakozása után valószínűleg már föl se tűnne, tehát beleszoktam a sivatagi szélbe és a lányok kiselőadásaiba, amelyek a bánáti falvak létrejöttéről, elszigeteltségéről és laposságáról szólnak.

A fejemben a vonaton hallgatott *čoček* dallama jár. Régen nem szerettem a balkáni térség törökös dallamú zenéit, és most sem vagyok teljesen kibékülve mindenükkel. Mintha valami zsigeri ellenállást teremtene bennem, valami racionális ésszel fölfoghatón túli rétegeket mozgatna meg, mintha a saját magamban eltemetett kelet-európai Másikat forgatná a sírjában. Mintha azt súgná: ez nem igazi Európa. Pedig az. Többszöri nekifutásból is elgondolkodom ezen, a hőség nem engedi a mély eszmefuttatásokat. Arra jutok, hogy a „balkanizálódás” értékítéletét belénk nevelik, zenéjének sokszínűségét megfosztják attól az örömtől, amellyel a zenészek játsszák. A *čoček*et szerbiai, macedóniai, albániai és bolgár cigány trombitások játsszák. Tökéletes virtuozitása egy keserédes helyzetnek, amelyben sarkig tárt ajtókkal és ablakokkal dülöngélő mocskos vonat a kitágult síneken jobbra-balra dülöngél, szemben pedig egy idős, jól öltözött falusi néni mesél arról, hogy *porumbul are pantaloni*, vagyis ilyen száraz melegben a kukoricának gatyája lesz. Az vagyok én: a török-búza száradó gatyája, alsó szára, levele a gyilkos napon, a *čoček* cirkuszi induló és temetési menet közötti melódiáiban. Ilyenkor felejtjük el, hogy a magyar is sírva vigad.

Kishegyesen már a kinti hőség is hűvösnek tűnik az autó után. Nem tudom elfogadni, mennyire befolyásolja ez az agyműködést, azt hiszem, velem van a gond, semmi szociális érzékem nincs. Sírva fakadok a vécén, de még könnyeim sincsenek, csak valami belső nyomottság, hogy több mint egy év kemény járvány után én ide semmit nem voltam képes hozni magamból, csak a felgyülemlett feszültséget. Még mindig azt hiszem, hogy könnyebbnek kéne lennie, simulékonyabbnak, a találkozások csilholta szikráknak hamarabb kéne kipattanniuk. V-t is megőlelem: stabil ember a káoszban, problémamegoldó készsége verhetetlen, és még mindig elámulok azon, hogy mennyire ragaszkodik ahhoz, hogy nekem részt kell vennem ezen az eseményen. Nagyon szeretnék kellemesebb

társaság lenni ebben a pillanatban. Azt hiszem, fáradt vagyok:ennem kell és vízszintbe helyezni magam. W homályos szemével kémlel a Fácán villában, fejét a kezem közé nyomja, majd a lábamhoz fekszik és finoman csóválja a farkát a tornác felmelegedett betonján.

2. Sea Stars – *Mind Over Matter*

Valahogy sikerült elaludnom az éjszaka, bár kis mérlegelés után sikerült egyensúlyba hozni az utcai lámpák fényét, az éjjeli „hűvösebb” levegőt, a zsalukat, a redőnyöket és a fekvési szögeket.

Itt vagyok egy halom nővel. Zs-vel alszom a nagy ágyon, szemben E nyúlik el. A másik szobában P és K. Rájöttem, hogy az hiányzott nekem, hogy sok nővel legyek egy térben. Elszoktam a társaságuktól, elszoktam saját nőiességemtől – magam sem tudnám megfogalmazni, mit jelent ez számomra. Az utóbbi időben igazán foglalkoztatni kezdett, hogy mi az, ami alapján meg lehetne határozni a nőiséget a biológiai paramétereken túl, aztán rájöttem, hogy nem lehet, mert ez alapvetően egy olyan (sors)közösségi élmény, amely túlmutat a racionalitáson, és valahol a test fele mozdul el. Kísérletezni azért szabad.

Nagyon korán ébredek, bár P már megelőzött – ő a reggeli jógázásnak szenteli magát, amikor még a nap nem lövöldöz gyilkos sugaraival. A szomszédban disznók visítanak, kakasok kukorékolnak, a legyek pedig tömegesen szállnak ebben a falusi apokalipszisben. Ez is az elfogadásra tanít: saját végességem elfogadására egy pusztuló földön. W kíváncsian követ mindenhova – azt hiszi, hogy annyit eszünk, amennyit adnak nekünk. Tudatára adom, hogy ezt az illúziót rögvest építse le, mégis úgy dönt, hogy mindenkinek föl kellene most már kelnie ebben a házban, és ha lehet, akkor mindenkinek háromszor kéne enni adnia neki, de nem később, hanem most. Szelíd protestálással követ a szobánkba.

Visszadőlök kicsit, és a lányok arcát nézem. Zs nyugodtan alszik. Az éjszaka katonás pózban feküdt hason és háton, párna nélkül, kicsit olybá tűnt az utcai lámpa félhomályában, mint egy édes, lomha fadarab. Aztán később már boldogan koccantak össze térdeink a fészkelődésben. E kifejezetten szexin alszik. Nagy, kék szeme lehunyva, karjait hátradobva nyúlik hanyatt

a kanapén. Csak a tudat, hogy mekkora az a két szem, rejteget valami ígéreteset a következő órákra. Minden nő akkor a legszebb és legcsúnyább, miközben alszik, vagy talán mégsem ezek a legmegfelelőbb szavak arra a puha kitettségre, amelyben egyszerre tűnik föl a pihés feszesség és a puha ernyedtség, formás csípő és szőrbenövés a lábon, néhány zsírosodni kezdő hajtincs és illatos pizsama, egy-egy szép köröm és megrágott ujjbegy, szájak, szemöldökök különleges íve. Még mindig elcsodálkozom, hogy ennyi angyali teremtmény hogyan képes néha ilyen irgalmatlanul horkolni ilyen istentelen pózokban. Aztán persze testhelyzetváltás, melyet békés szuszogás követ. Magamra vessek: nekem a nyálam csorog és a fülemből kiáll a fül dugó. Olyankor a legjobb nőnek lenni, amikor nem kell rajta gondolkodni. Amikor megfedekezek arról, hogy milyen a tested, mit akarsz rajta megváltoztatni, amikor elfelejtetted a versengést, ami a lelkeden erőszakot tett már kiskorod óta, amikor egyszerűen csak létezel: minden porcikád mer létezni, megkérdőjelezhetetlenül.

Lebattyogunk az ebédhez, majd visszabattyogunk. Erről szól ez a négy nap: ide-oda battyogás két helyszín között, megalkuvás az irodalmi beszélgetések, a barátok viszontlátása és a hőségben való fetregés között, lehetőleg minél kevesebb pénzből és energiakifejtésből. Mint hosszú betegség után a pihenés, olyanok most ezek a találkozások, mindenki egymás jelenlétét issza be a pórusain keresztül, újratanulja önmagát és beidegződéseit.

Később a nagy kék bársonyfotelben ülök a tornáccon, az ölemben laptop. Elindul egy dal YouTube-ról. P-ra gondolok, aki nincs már itt többé. Milyen jó lenne most fönt ülni a nyugágyakban a löszfal tetején és osztani a semmit, az irodalmi életet, a hülye szóvicceket. P-nak dedikálom a dalt gondolatban.

Megérkezik V, B, P és M, elkapta őket a vihar valahol Magyarország közepén. Mindent megettek, mindent kipróbáltak, mindent elmondtak, így hátradőlhetnek a „góróban”, vagyis a borozó emeleti építménye alatt, amit én szisztematikusan filagóriának nevezek, így senki sem érti, mert inkább hasonlít egy kukoricatárolóra, mint egy kávézó épített teraszára. B nyitott inge alól fölsejlik egy tetoválás. *Nem emlélek semmit. Nem félek semmitől. Szabad vagyok.* Níkosz Kazandzákisz sírfelirata, teszi hozzá.

Mindenkit arra kérek gondolatban, hogy most mondjuk ki együtt ezeket a szavakat, még mielőtt a sírjainkra kerülnének.

Odalenn Maurits Ferenczel zajlik a beszélgetés. Patakzik rólam az izzadság, miközben arra gondolok, hogy két évvel ezelőtt, amikor megpillantottam a lapos aljú fellegeket az alföldi táj felett, csak a napraforgók egyöntetű sárgája és az ég azúrja közötti hatalmasságot láttam. Ilyen hőségben viszont megtapasztaltam, mit jelent az igazi pusztulás. Nincs már délibáb, csak az a szürkés, végtelen ég, a vakító szárazság és a tudat, hogy ha most a mező közepére lépsz, nincs bocsánat. A töltés melletti putrikra gondolok, az eldobált cipőkre, a kicsapott tehenekre, a száradó levelekre. Maurits éppen képzőművészeti alkotásainak színeiről beszél: *egy halványkék, amely jobban tendál a halál felé, mint az ég felé*. Belekorolyok a vízembe, amely elfeledteti velem egy pillanatra az egész klímaváltozást és azt, hogy a nap lehet hidegvérű, megállíthatatlan gyilkos.

Várom L-t. Még a góréból megpillantom magas alakját a kerítésen túl – hát sikerült eljőnnie, pedig nem voltunk benne biztosak. Hiányzott – a nyakába ugrottam. Kívülről szemléljük az eseményeket, mint valami szövetkezett antiszociálisak. Közel érzem magamhoz, pedig arról panaszkodom neki, mennyire távolinak tűnnek az emberek. Látom a szemében, hogy érti, mire gondolok. Kezd beborulni az ég, vihart ígérnek estére. Fölmegyünk a löszfal tetejére tekerni egyet, de kisvártatva megjelennek a szerb politikum emberei, akik halászlevet fognak enni: csak itt, csak most, hiába nem alkalmas most ez itt, Domboson. Maguk közé invitálnak, néhány szót értek is. Két nő túl elegánsan egyensúlyoz magas sarkú cipőjében és a selyemblúzában a szúrósra nyírt földön, elhullott ágacskák és rothadó gyümölcsök között. Arrébbmegyünk a következő asztalhoz, én pedig örvendek, hogy bármilyen kis semmiségről hallhatom azt az ismert, zárt és nyílt e-k közt moduláló bácskai nyelvjárást, legyen szó kajszibaracktermésről vagy önbizalomhiányról. A kajszibarack édes húsára gondolok, a meleg, szaftos barackéra, amit a szlovénok és a horvátok olyan szépen mondanak: marelica. Ha írok majd egy gyermekkönyvet valamelyik következő életemben, a főhősnő barackvirágot Kajsz Marélicának fogják hívni. L pedig mindenféleképp szépen beszél, tényleg bármiről képes lennék hallgatni őt.

Megnézzük a kenderházat? – kérdezi. Eszembe jut, hogy az is tervben volt, bár kiment a fejemből. Levágtatunk V-hoz, aki ide is adja a kulcsot. Meglepődöm, azt hittem, ő is jön, képes lesz végre kiszakadni egy félórára a kapuban állásból. V viszont marad ajtónálló, mi meg megérkezünk a dzsungelbe – legalább olyan, mint Csáth *A varázsló kertjében*. Odabenn mindenféle van, sától kezdve műanyag flakonokból készült vécéig, amelyből egy akácfacsemete ágaskodik, biciklitől építőanyagig, minden ami szem-szájnak ingere. A ház favázra épült kenderbetonból. Falai olyanok, mintha homokból lennének, különböző színű csíkok váltakoznak rajta, mintha tenger és tengerpart együttes erővel szilárdult volna meg a külsején. Csodálatos növény a kender.

Lehuppanok egy székre, L tekerni kezd, nekifogok mesélni. Ömlenek belőlem a szavak, az elmúlt napok feszültségét engedem ki – nem is tudom, hogy szégyellnem kell-e magam emiatt, vagy van védőpajzsa ellene. *Látom, hogy ez most nagyon kikíváncozott* – mondja. Megtorpanok. Az arcát figyelem. Amikor egy embernek folyamatosan kétszer annyit kell dolgoznia önmagán, hogy a lelki egészségét egyensúlyban tartsa, az elméjét meg frissen, ráadásul úgy, hogy ezzel őneki is nagyjából elégedettnek kell lennie, akkor észrevétlenül turbózza föl szocializációs készségeit. Ez triviális helyzetben már föl sem tűnik. L kommunikációs érzéke és érzékenysége verhetetlen még akkor is, amikor ő maga úgy érzi és vallja, hogy ez számára éppen valahol a föld alatt van. A föld alól hajt ki az élet, és abban a pillanatban hálás vagyok, hogy még vannak a földön „good listener”-ek, akik ellensúlyozni tudják az én gyarlóságaimat.

Egy faröngőt húzok a lábam alá, kinyújtózom. A talpam poros, a lábszáram viszket, és a körömlakk kezd lepattogzani, de úgy érzem magam, mint háromévesen Szeben utcáin tapicskolva az eső utáni sárban-pocsolyákban. Lazulunk. L tekintete kinyílik, hirtelen ötletei lesznek, míg észre nem vesszük, hogy végképp beborult. A susogó levelek között lassan cseperegni kezd az eső, mi pedig vágtatunk az autó felé. A tenyéryni bácskai por közé sűvít a szél, villámlani kezd, pedig kezdek éhes lenni, és mindjárt bezár a bolt. Valami rendkívül száraz és ízetlen tepertős pogácsát szerzek be egy egészen finom joghurttal és egy kis csomag sajttal,

amit begyúrok a kocsiban, míg a lehúzott ablakokon keresztül becsap az esőnek nem épp nevezhető sporadikus spriccolás.

A borozónál kevés ember van már, mi pedig úgy döntünk, hogy fölcipeljük a nyugágyakat a löszfal tetejére. Friss a levegő. A vászonba süppedve nézzük a diszkófényes eget, amin a fákkal teletűzdelt falu felett szinte tízmásodpercenként fut végig egy-egy villám. Aztán L hazavezet, én meg az éjszakai hűs levegőben hallgatom a tücskök, disznók, szúnyogok, improvizáló jazz-zenészek kakofóniáját.

3. Anathema – *Deep*

Kicsit erőre kapok az éjszakai vihar után, bár legszívesebben egész nap döglenék. P visszajött, bár L előző este hazavitte. Ilyenkor a Fácán villa átváltozik az erős nők főhadiszállásává, noha semmilyen háborús szándék nincs senkiben, ezért tán a kommuna, az iroda, alkotóház és elvonulókuckó ötvözeteként lehetne elképzelni. K méltóságteljes és eklektikus háza egy fél hétre lelki csomóponttá tömörül: egy olyan hely, ahol lehet harsogva és egymás szavába vágva osztani az eszt a reggeli kávé mellett, illetve lehet jókat hallgatni is egymás mellett.

A kis előszobában üldögélek, fényképezőgéppel a kezemben, megpróbálom belőni, milyen fényérzékenységre van szükség szobai fényekhez. A záridőt hosszabbra állítom, de a rekeszt úgy hagyom. Mindeközben szellemi frissességemet elősegítendő, elindítok fülhallgatón mindenféle metált egymás után, leginkább Judas Priestet, miközben P a nagy előszobában csikungkurzuson vesz részt. Tudom én, hogy miért példaképem ez a nő: hihetetlen módon képes a testében lenni, azt igazán belakni. Azt is tudom, hogy nekem ez miért nem megy: állandóan a fejemben vagyok. Megállítom a zenét és a két helyiség közötti ablakon keresztül szemlélem szigorú, figyelemmel átitatott arcát és pontos mozdulatait. Később leül az asztalkához, fejét támasztva figyeli a tanár beszédét, arca megszilárdul a térben. Vörös, göndör haja maga a nyár. Lassan felemelem a kamerát és észrevétlenül megörökítem. Titokban azt szeretném, ha Nagy József képeihez hasonlítana.

A fényképezés segít engem a testemben lenni. A kamerába nézés során mintha bekapcsolna egy vadászösztön, miközben a témára irányítom a

figyelmem, vagy lesem a következő témalehetőséget. Még nem tudtam eldönteni, vajon hogyan függ össze ez a nőiséggel: lehet, hogy sehogy, de lehet, hogy Artemisz istennő keze van a dologban. Mindenesetre itt a mellélövések nem járnak fatális következményekkel.

Gy-t várom. Sosem találkoztunk még, ennek izgalmát sajnos elnyomja az intenzív és kiszámíthatatlan gerincsérv-fájdalom. Katasztrófázalok: sosem fogok tudni felépülni úgy, mint előtte. Így nem csak Gy-t várom, hanem hogy hasson a gyógyszer (tehát mégis gy-t?). Megkérem, könyörüljön rajtam és várjon még tíz percet, míg összeszedem magam, és fél-ájultan a gyulladáscsökkentővel a hőségben lebattyogok a borozóhoz. Amikor találkozunk, megölelem, de ő kezét akar velem fogni, ami kapcsán sikerül beleröhögni a pincében zajló irodalmi beszélgetésbe – máris bemutatkoztunk mindenkinek, szemmel látható szubkulturális hovartartozásunk pedig nem ellensúlyozza ezt a cselekedetet. Megbeszéljük, hogy nem hivataloskodunk, ha már kívülről tudjuk egymás problémáit az eddigi online beszélgetéseinkből. Felmászunk a góréba, és mindenről is (!) beszélgetünk.

Gy nem tudja eldönteni, hogy mit kezdjen magával, városok és falvak között vonatokkal cirkálván hivatalos ide is meg oda is, dolgozik is meg nem is, csövelne is a fesztiválon meg nem is, én pedig hülyén érzem magam emiatt meg nem is. Fél órája van a vonat indulásáig, nekilódulunk – persze, hogy a tettek mezejére lépve már egészen pontosan tudja, hogy mégis maradna, így fogjuk magunkat és felmászunk a löszfal tetejére, újfent a nyugagyakat cipelve. Lassan beborít mindent a sötétség, ő egy üveg borral, én egy doboz diétás, ám nevét teljesen meghazudtoló sós pálcikával élek odafenn.

Jó pár éve nem jártam metálzenei fesztiválon. Azokon másképp méri az ember az időt, s egy-egy koncertélmény spirituális élménnyé is válhat, az a szónikus-szomatikus átlényegülés igencsak megmozgatja az embert. Hiányzik egy hasonló élmény, bár egyhamar nem lesz rá alkalom. Ekkor tudatosul bennem zsigerileg, noha már sokadszor tulajdonképpen, hogy egy világvágy tényleg képes mindent elvenni az embertől. Ebben a pillanatban a zenekarokról beszélgetünk, majd pedig mintha iskolások lennénk, telefonról tesszük a zenéket egymás után. *Na, kíváncsi*

vagyok, ezt ismered-e! és *Lássuk, kitalálod-e, ez mi?* – hangzanak minden metálos ismert vizsgáztató-ismeretterjesztő, nosztalgikus kérdései egy megosztott hotspot-internet mellett. Gy régi, a kilencvenes évek elején induló death-doom zenekarokat sorolja, hirtelen ugranak be az albumok, ismerős dallamok, soundscape-ek, amelyek az életem régi mozzanatait hozzák elő. Hirtelen úgy érzem, hogy egy ilyen bázissal tökmind-egy, hogy az ember először találkozik, vagy sokadjára. Fölnézek az égre: milliányi csillag, mintha a hegyek közt lennék Rozsnyón, éjjel háromkor, miután a *My Dying Bride* elénekelt, hogy *My Body, A Funeral*. Intő jel torz testkép eltemetéséhez.

4. Óperentzia – *Tribalkan*

Vasárnap egész nap dögls napközben. Száznolcvan fokot fordult a hangulatom, szeretnék most valahol sarat tapasztani, főzni, varrni, festeni, szénában fetrengeni, psytrance-t hallgatni, de csak annyira vagyok képes, hogy lebattyogjak az ebédhez. Meglepetésemre ottragadok a borozónál, M-al visszatérünk a régi vajdasági falvak és kisvárosok szubkulturális szcénáihoz, amikor még valahogy a skinheadek sem gyűlöltek annyit, mint most. Régen minden jobb volt, persze hogy, most viszont mindenki a fent említett kultúrközeg része, úgy tűnik. Végül is metálpólóban is lehet sarat tapasztani, főzni, varrni, festeni és psytrance-t hallgatni, nyugtázom.

Nemsokára megérkezik a Dombos Visual képzőművészeti csoport, festményeiket kéne valahova kiállítani. A-nal, M-nal és I-del a góréban üldögélünk és álldogálunk, mit hova kéne kiakasztani. Sajnos elképzeléseim vannak arról, hogy mit hova lehetne tenni, de nem hinném, hogy önjelölt kurátori szolgáltatásaimra igényt tartanának. Azért sajnálom, hogy M ötrészes darabja nem középtájon kapott helyet. Viszont a festmények gyönyörűek. Péntek délelőtt E-vel meg is látogattuk őket műhelyükben, ők is pont úgy battyogtak erre-arra, feküdtek jobbra-balra a fűvön, dolgoztak állva-ülve, ittak és szívtak, mint mindenki más. Az ilyen telepek mindig valamilyen varázskerthez hasonlíthatnak. S itt bár nem volt akkora dzsungel, mint V kenderházánál, a kapun innen és túl kétféle világ van.

Z-nal ülünk a löszfal tetején a nyugágyakban. Erről szól az idei utam: a löszfal tetején üldögdélni valakivel a nyugágyban és filozofálni valamiről. Z fontos dolgokat árul el magáról, az identitásáról, beszélünk az Y és a Z generációs különbségekről, a *Magyarországra menni vagy nem menni* shakespeare-i kérdéséről. Önállóságról, magára hagyatottságról, korán felnövésről és félelelről.

Nagyon szerettem volna már kicsit nyugodtabban leülni V-gal beszélgetni. Nyilván az egész napos ajtónállás elvette az idejét – nem tudom egyébként, hogy lehetnek ennek az embernek ilyen acélos idegei, de feltételezem, hogy a megszokás és a dzsungelbe való rendszeres elvonulás adja. Este lebattyogunk I-del és B-nel a fesztivál helyszínére. A folyóról és szennyezettségéről beszélünk, a lassú halálra ítélt bolygó tükréről ebben a faluban, amely olykor foszforeszkál a szennyvíztől, nem csak az alkonyati nap színes fényei csillannak meg rajta. Mikor odaérünk, végre veszek egy lángost: vetekszik a Sétatér melletti Kovács kürtős-lángos bódé portékájával ízben és minőségben, azzal a különbséggel, hogy laposabb és nagyobb. Úgy érzem, nincs most finomabb ennél. V málnás sört kóstol, belekóstolok én is, tényleg finom. Aztán biciklitúrákról beszélünk, tervezzük az ő és L idelátogatását. Már előre tervezni kezdem, mit fogok majd nekik megmutatni, legyen szó csillagos égről, villámokról ezen a pusztulásra ítélt földön, amely itt kezdődik és végződik valahol a Tisza és a Szamos között. Lassan elindulok visszafelé, másnap már hazafelé fogok zötykölődni. Pilinszky sorai jutnak eszembe a *Te győzz le engem, éjszaka* kezdetű versből: „*A foszladó világ felett / te változó és mégis egy, / szelíd, örök vigasz vagy; / elomlik minden kívüled, / mit lágy erőszakod kivet, / elomlik és kihamvad.*”

Számunk szerzői

ANTALOVICS Péter (1993) költő, újságíró

BAXTER, Greg (1974) író

BENCZE Ádám (1987) szociológus, kutató, PhD-hallgató

BÍRÓ Tímea (1989) író, költő, újságíró

BORDA Réka (1992) író, költő, fordító

BORDÁS Máté (1995) a *Versum* és a *Rost* szerkesztője, tanár, költő, műfordító, zenész

BÚCSÚ Ákos (1997) történészhallgató

CSÓK Cintia (1994) szociálpedagógus, oktatáskutató, PhD-hallgató

CSŐKE Márk (1996) történész, tanár, kutató

DOMONKOS Ádám (1993) történész, tanár, kutató

FEHÉR Miklós (1994) író, újságíró

FERENCZ Mónika (1991) költő, műfordító

FERENCZ-FEHÉR Dorottya (1990) doktorandusz, kritikus

FODOR Barbara (1995) grafikus, költő

GIRMAY, Aracelis (1977) költő

GÖMÖRI Eszter (1992) költő, slammer, pszichológus

GREGUSS Lilla (2001) költő, író

HORVÁTH Adél (1999) orvostanhallgató, író, költő

HRABÉCZY Anett (1994) neveléstudomány szakos bölcsész, kutató, PhD-hallgató

KECSKÉS Tamás (1989) jogász

KIRÁLY Csenge (2001) szabadbölcsész-hallgató, költő

KISS Lóránt (1998) író, költő, esszéista
KOZMA Szabolcs (2003) író, költő
LIU, Timothy (1965) költő, író
MOHÁCSI Balázs (1990) költő, kritikus, szerkesztő
POLLIT, Katha (1949) költő, esszéista, kritikus
PUROSZ Leonidasz (1996) költő, kritikus
PUSKÁS Dániel (1990) költő, műfordító
SÁNTA Miriám (1993) költő, író
SEREGÉLY Orsolya (1992) író
SERES Lili Hanna (1993) író, költő, irodalmár
SERFŐZŐ Réka (1996) tanár, fordító
SZABÓ Eszter (1994) grafikus
VAJNA Ádám (1994) költő, szerkesztő, műfordító
VAJSENBÉK Péter (1996) író, költő
VAS Máté (1996) író
VESZPRÉMI Szilveszter (1997) költő, slammer, blogger